

Александар Вучић опет је написао „ексклузивни ауторски текст“, овога пута за новогодишњи број Вечерњих новости. Чланак има програмске амбиције, чак се у поднаслову каже да Вучић у њему „представља суштинску идеју своје политике“.

Он, најпре, критикује политичаре из наше прошлости који су „обећавали неку правду и бољи живот на небу, у `небеској Србији`. За њу је требало само да умремо, ништа више“. Он нам, међутим, обећава „да за Србију више нико неће морати да умре, да неће бити ратова и нестабилности“, он нам обећава „живот, то јест начин на који се до бољег живота стиже“.

У том смислу, по Вучићу, 2016. година требало би да буде „почетак нашег новог века, у којем ћемо сопственим снагама, радом и умећем прескочити огроман јаз који је, захваљујући историји, настао између високоразвијених земаља и Србије“. Тај јаз прави је амбис – Србија је, по Вучићу, тек сада по уделу писмених у становништву стигла Енглеску из 1900. године.

„И тај податак је сасвим довољан“, каже премијер, „да схватимо да ће нам брзина зависити од количине знања које стекнемо и количине рада који уложимо. Томе морамо децу да учимо, вери у себе, као и раду, радној етици, штедњи, улагању. (...) Рад који не престаје“.

„Зато се толико често враћам на Лутера, Вебера, протестантску радну етику“, објашњава даље први човек Србије, и додаје: „Време је новац, и зато ја хоћу да будемо још бржи. Поготово у мењању себе и Србије. Много тога као да је окамењено овде, код нас. Навике, менталитет, митови. Велики пијук је потребан да се све то разбије“.

Велики пијук премијера Србије

Пише: Слободан Антонић
субота, 09 јануар 2016 09:20

Како би илустровао наш погрешан менталитет Вучић нас позива да „погледамо резултате анкете која је рађена уочи доношења новог грађанског законика“, и да се над тим резултатима „добро замислимо“. „Само 12 одсто људи у Србији подржава апсолутно укидање физичког насиља над децом. Другим речима, насиље нам је иманентно, усађено у саму бит, њему учимо и децу“.

Вучић такву Србију не жели, он „сања Србију која је прескочила амбис и пронашла будућност“. То је Србија која се модернизовала и постала развијена земља, као данашња Енглеска.

Најпре, не разумем амбицију наших политичких првака да, од свега што треба да ураде, као најнужније виде промену „менталитета“ нашег народа. То је хтео Ћинђић, то је хтео Тадић, то сад хоће и Вучић.

Сви они жалили су се да би много лепих ствари могли да ураде за Србију, само кад би Срби били другачији – кад би више радили, а мање веровали у „косовски мит“ и „небеску Србију“.

То је потпуно наопако. Не може бољитак почети „променом менталитета народа“, већ променом система који одређени менталитет ствара. Не раде Срби, не зато што не воле да раде, него зато што у Србији нема посла. А посла нема зато што су политичари – и то баш они којима су пуна уста „земаљске Србије“ – плачкашком приватизацијом уништили српску привреду.

Према званичним подацима, „у процесу приватизације посао је изгубило 74,41% радника запослених у друштвеном сектору“. У српској индустрији, на пример, данас ради тек сваки трећи радник у односу на време пре приватизације. Удео индустрије у БДП-у смањен је са 31% на 15%, а број индустријских радника смањен је са 1,0 милион на 0,3 милиона.

Лично не познајем никога ко не жели да нађе посао. Верујем да ни већина читалаца овог текста не познаје такве. Можда је у окружењу премијера другачије. Али, онда треба да мења менталитет свог окружења, не целог народа.

Срби хоће да раде, али неће за долар на сат, колико им сада нуде домаће и стране газде. А газде могу да нуде толико јер је много незапослених. Пошто су најпре уништили привреду и произвели масовну незапосленост, наши политичари сада хоће да нас науче да волимо да радимо за један долар. Није ли то лицемерно?

Уопште, цела „суштинска идеја Вучићеве политике“ је погрешна. Он мисли да ће се наши економски проблеми решити тек када Срби прихвате „протестантску етику“. Али, богатство развијених није засновано на пароли „ради, штеди и улажи“, већ на систему безобзирне пљачке слабијих.

Енглеска од пре сто година, којој се наш премијер толико диви због њених тек три посто неписмених, експлоатисала је пола света. Да Србија може неких стотинак година да искоришћава Индију, Јужну Африку, Канаду и Аустралију (и да, још, у последње две наведене земље истреби домороце), и она би брзо, и без преласка на Вучићев протестантизам, „сустигла развијене земље“.

У ствари, премијерова празнична посланица бирачком телу посланица је колонијалног политичара. Треба убедити народ колоније да је сиромашан зато што је лењ и да ће му бити боље чим заволи да ради за своје газде. При томе, треба му још најавити да ће његова национална култура – а свака национална култура има свој мит, еп и хероје – бити „разбијена великим пијуком“.

Велики пијук премијера Србије

Пише: Слободан Антонић
субота, 09 јануар 2016 09:20

И док сам прети пијуком, први човек наше владе жали се да су Срби „насилни“. Они туку своју децу. Попут каквог НВО свештеника, премијер народу држи моралку како децу да васпитају. Јер, ето, влада деци жели добро више него што јој га желе њихови родитељи.

Управо као мешавина наopakих идеја и лицемерја, овај „програмски текст“ код многог разложног читаоца ствара осећај одбојности. „Ништа одвратније нисам скоро прочитао“, написао је у свом коментару један читалац. „Одвратна папазјанија од речи и идеја“, оценио је други [\[2\]](#).

Но добро је што овај текст постоји. После њега више нико не може рећи да није знао шта је „суштинска идеја Вучићеве политике“.

[\[2\] http://www.nspm.rs/component/option,com_yvcomment/ArticleID,147696/url,aHR0cDovL3d3dy5u](http://www.nspm.rs/component/option,com_yvcomment/ArticleID,147696/url,aHR0cDovL3d3dy5u)

([Фонд стратешке културе](#))